

Църквата: божия творба

„Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похваля кой“ (Еф. 2:8,9).

Удар по Взаимоотношенията

ЗА КАКВО СТАВА ВЪПРОС

Еф. 2:10

Хей Ти, Господи, нека се разходим
За жените и мъжете, трябва да поговорим.
Ти си ни направил по-добрия пол,
Но понякога съм толкова объркан,
Защото изглежда сме толкова лесна плячка
За тези „лицемери“, които срещаме почти всеки ден.
Те винаги говорят свършени думи,
Използват положителни съществителни и изразителни глаголи.
Те ни се усмихват, когато минават наблизо
И ни придружават до временни височини.
Те обещават света и още толкова много.
И точно когато си мислим, че напълно можем да им се доверим,
За една проста причина, те все още пожелават
Свободата на тези самотни приятели,
Който правят каквото си искат, които нямат вратовръзки.
Те се покаяват за каквато и грешка да са направили
И казват, че „беше толкова забавно“.
И след това ни оставят сухи нависоко
Осъзнаващи своята загуба. Ние сядаме и плачем
За помощ, за да можем да простим тези непостоянни влечения.
Защото каквото сеял, това със сигурност ще пожънат.
И дай ни прозрение за човечеството
За това, което става в малките им умове.
Дай ни кураж и ни пази силни.
Изпълни умовете ни с мир, вложи в сърцата ни песен.
И ни помогни, когато свиваме юмруци, да помним,
Че ръката, която люлее люлката, все още управлява света.

Не винаги е лесно да разберем кой контролира света. Понякога, дори като християни, ние губим от погледа си ръката, която люлее люлката на църквата. Забравяме кой основа църквата и чие произведение е тя. Вярваме, че ние, грешните човешки същества, сме отговорни и, че това е „нашата църква“, но грешим. „Защото сме Негово творение създадени в Христа Исуса за добри дела. В които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Еф. 2:10).

Твоята ръка, о Боже, е ръководила
Твоего стадо от век към век;
Чудна история е написана
Напълно ясна на всяка страница;
Нашите бащи притежаваха Твоята доброта,
А ние записа на техните дела;
И двете тези свидетелстват,
Една църква, една вяра, един Господ.
- *Едуардс Хейс Плъмптър*

Неделя
23 Октомври

Търсен: търтв и жив

СЪРЦЕТО НА ПРОБЛЕМА

Рим. 3:22-28; 6:8-11; 2Кор. 5:18; Еф. 2:1-10; Кол. 2:12,13

Римляни 3:22-28

Този пасаж е великият уравнител. Ако цялото човечество е съгрешило и паднало, то всички сме в едно и също положение. Нямаме причина за гордост, предрасъдъци или сегрегация. Първата част на този пасаж ясно посочва състоянието ни (стихове 22, 23). Следващата част от пасажа доставя лечението за нашето състояние. Можем да бъдем оправдани, направени праведни, чрез жертвата на Христос (стихове 24-26). Последната част от пасажа показва начина, по който придобиваме това лечение (стихове 27,28). Чрез вяра в жертвата на Христос от грешници ставаме оправдани светии. Интересно е изявлението на Павел, че няма причина за самохвалство.

Римляни 6:8-11

В този пасаж Павел представя простия метод за спасение. Ако умрем с Христос, тогава можем да живеем с Него. В акта на кръщение тази смърт, възкресение и нов живот, са представени като жива притча. Това е една от причините, поради които кръщението чрез потапяне е важно.

**Игва момент, когато
смъртта е отговор на
молитвата.**

2Коринтяни 5:18

Този текст говори за Бог, който ни примирява със Себе Си чрез Исус. Разширения превод (The Amplified Version) допълва гумата „примирява“ с „прие ни с благосклонност, доведе ни в хармония със Себе Си“. В края на стиха Павел казва, че би трябвало да бъдем средства за занасяне на това примирение или хармония и на други.

Ефесяни 2:1-10

В стихове 1-7 Павел отново се връща към аналогията на смъртта и живота. Той говори за живота преди обръщането като за смърт. Сравнете начина, по който Павел използва живота и смъртта тук, с Галатяни 2:20. Звучи сякаш Павел възнамерява читателите му да разберат, че няма половинчати обръщания. Не можем да бъдем полумъртви или полуживи!

Нормално е да се страхуваме от смъртта и да се стремим към живота. В последните години съм се молил за трима души и семействата им. И на тримата живота висеше на косъм, докато се бореа с рак или Паркинсон. Докато пиша това, един вече е починал; за друг смъртта вече е близо; а третия (слава на Господа) изглежда е излекуван. В началото се молех всеки от тях да живее, но докато времето минаваше, молитвата ми за първите

два случая се промени. Започнах да се моля за тях просто за мир и утеха. Идва момент, когато смъртта е отговор на молитвата. Трудно е да приемем тази реалност, когато приятели и обични хора умират. Докато остарявам и преживявам все повече смърт в моя кръг на семейство и приятели, разбирам метафората на Павел за живота и смъртта и нашето духовно състояние по различен начин. Животът и смъртта не са вече абстрактни теми. Соломон казва, че за всичко си има време, време за живеене и време за умирање (Еклезиаст 3:2). Това е истина и за физическия, и за духовния ни живот. И в двата случая смъртта с вяра, може да бъде събитие, което отваря пътя за реалния живот!

Ефесяни 2:8,9 представлява Евангелието в два стиха. Ние сме спасени по благодат, не чрез дела. Получаваме този дар на благодатта чрез вяра. Понякога хората говорят така сякаш вярата е това, което ги спасява. Защо е толкова лесно да изпадне в спасение ориентирано към собствените дела, особено когато Павел изяснява, че спасението не идва чрез дела? Сравнете Римляни 6:23; Тит 3:4-7. За мен най-силното лекарство за спасението чрез дела е схващането, че спасението е подарък.

Колосяни 2:12,13

В този пасаж Павел нарича живота преди обръщането не само мъртъв, но и необрязан.

Обратните са живи и наречени обрязани. За един евреин обрязването е знак за вяра и принадлежност. Сравнете Второзаконие 30:6 и Еремия 4:4 с този пасаж. Обрязаното сърце е индикатор, че животът ни е бил посветен на Господа и че Му принадлежим.

КАК МИСЛИТЕ

1. Каква е разликата между вземането на кредит от праведност и самохвалството, между доверието и прекаленото доверие?
2. Каква е важноста да знаем, че Христос умря веднъж за всички?
3. Защо мислите, че Павел използва метафората за живота и смъртта, за да опише спасението?
4. Какви синоними има на думата „примирявам“?
5. Защо мислите, че Павел сравнява живота преди обръщането със смъртта?
6. Как смъртта и вярата са свързани една с друга?

СВИДЕТЕЛСТВО

Еф. 2:8

Нещата се объркаха в Едем! Адам и Ева съгрешиха! „Нарушеният закон на Бога изискваше живота на грешника. В цялата вселена имаше само Един, Който би могъл, вместо човека, да удовлетвори неговите изисквания, „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога“ (Еф. 2:8). Тъй като божественият закон е толкова свят както и самият Бог, само Един, равен с Бога, можеше да направи умилостивение за неговото нарушение. Никои друг, освен Христос, не можеше да изкупи падналия човек от проклятието на закона и да го доведе отново в хармония с Небето.”¹ Говорете за благодатта! Не чрез дела, за да не се хвали никои (стих 9). „Човекът бе толкова деградирал поради греха, че за него бе невъзможно, със собствени сили, да дойде в хармония с Него, Чистото естество е чистота и доброта. Но Христос,

Нека погледнем нещата в лице: ако няма благодат, няма и спасение, няма и надежда.

след като изкупеше човека от осъдението на закона, можеше да придобие божествена сила, която да се съедини с човешкото усилие. Така, чрез покаяние към Бога и вяра в Христос, падналите

деца на Адам можеха още веднъж да станат „синове на Бога“ 1Йоан 3:2.”² Нека погледнем нещата в лице: ако няма благодат, няма и спасение, няма и надежда. Всичко, което остава за нас е да приемем дара, който ни се дава безплатно, или да го отхвърлим. Лесно можем да разберем какво наистина е нашият избор, „като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист“ (1Пет. 1:18,19).

КАК МИСЛИТЕ

1. Защо е толкова изкушаващо да зависим от делата си, за да наследим спасението?
2. Защо е толкова трудно да приемем, че Исус е изпълнил всичко и че всичко, което трябва да направим, е да повярваме?
3. Защо животът е считан за дар от Бога?
4. Как, тогава, можем да използваме живота си за Бога?

1. Патриарси и пророци, стр. 63.

2. Пак там, стр. 64.

Малки Христосовци

ЧЕРНО НА БЯЛО

Йоан 12:24

Като малък, научих една доста популярна игра, наречена „телефон“. Единият от играчите започва като казва нещо на човека пред него. След това той предава думата на следващия човек и т.н. Когато думата накрая се връща при този, който я е казал първо, обикновено тя е твърде променена.

Представете си сега, че вие сте Христос. Вие имате тази толкова важна вест, която да кажете на света и е изключително важно тя да не бъде променена при никакви обстоятелства. Вие бихте могли да я кажете на няколко души, но като знаете, че в края някак си тя ще бъде променена и изкривена. Единственият начин да се избегне това е самите вие да разпространите вестта. Обаче, вестта би могла да се разпространи само в много ограничено време. Ако, по някакъв начин, можете да направите дубликати на самия себе си, това ще гарантира, че вестта ще остане чиста.

Всъщност, горе-долу, това е което Христос направи. „Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно; но ако умре, дава много плод“ (Йоан 12:24). Преди 2000 години Исус дойде на Земята, умря за нашите грехове и на третия ден възкръсна (1Кор. 15:1-4). Когато приемем Светия Дух, Христос започва да живее в нас чрез Него.

Не само напълно биваме спасени от Бога, но Той приготвя и работа за нас да вършим.

Както четем, ние се спасяваме по благодат, не чрез дела, за да не е възможно никакво самохвалство (Еф. 2:8,9). След като Христос започне да живее в нас, биваме използвани „за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Еф. 2:10). Не само напълно биваме спасени от Бога, но Той приготвя и работа за нас да вършим. Особеното тук е, че ние вършим тази работа не чрез нашите собствени сили, но чрез Исус, който живее в нас (Фил. 4:13). Ние сме християни, което означава „малки Христосовци“. Когато власт имащите разпнаха Исус, те мислеха, че са се отървали от Него завинаги. А всъщност те посаждаха семе, което с времето нарасна много. Вместо един Исус, с Когато да се справят, те се изправиха срещу хиляди малки Христосовци (Деян. 2:41). Трябва да зададем един въпрос: Ще позволим ли на Исус да живее в сърцата и да завърши работата, която започна преди 2000 години?

Ти си моите ръце,

Ти си моя глас,

Ти си моето присъствие в този свят.

Ако се научиш,

Ако видиш,

Смири себе си и ме последвай.

Най-хубавите неща в живота са безплатни

ИМА КАК

Мат. 20:1-10; Еф. 2:8,9

Човекът получи като израз на благодарност един динарий за своята работа. Той не очакваше това. През целия ден бе стоял без надежда на мястото на пазара, но никои не го нае - поне не докато богатият земевладелец не го извика да работи на лозето му. Тъй като му вярваше, човекът прие работата. Бе му дадена не само надежда за добра вечеря, но и за следващия ден. Другите работници питаха защо човекът получава заплата равна на тяхната. Те казваха, че работят вече цял ден, така че трябва да получат повече. Човекът работи само час и въпреки това получава динарий. И така, разбираме, че небесното царство е като тази случка (Мат. 20:1-10).

Притчата не говори за трудови взаимоотношения, но за това как работи Божията благодат. В своето писмо до ефесяните, Павел се съгласява относно това как притчата разглежда въпроса за благодатта (Еф. 2:8,9).

1. „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас“ (стих 8). Както човека на лозето, ние всички сме без надежда и грешни. Това

е докато Земевладелецът ни извика и ни спаси, не поради делата ни, но защото вярваме в Него. Защото дори да посветим целия си живот в работа за Него, няма да бъдем достойни да получим спасение.

**Единственото щастие,
което ще просъществува
вечно, ни е дадено.**

2. „...това е дар от Бога“ (стих 8). Благодатта ни се дава безплатно, не защото сме свършили работата за деня. Той вижда всеки от нас като кандидат за Неговото царство и Неговата благодат.

3. „За да се не похвали никои“ (стих 9). Изповядващите се за християни гледат на себе си като на по-велики от другите. От устните им чуваме за това колко са постигнали. Както и другите работници, те винаги повдигат въпроси, когато биват сравнявани с някого. Те са толкова интелектуални, но все още не схващат въпроса за благодатта. Да считаш себе си за по-голям, по своята същност е хвалба пред Бога.

4. „Защото сме Негово творение“ (стих 10). Когато приемем поканата на Неговата благодат, тогава ставаме ново създание в Христос, което да прави добро. Взаимоотношенията ни с другите определят как запазваме характера, който Той създава в нас.

Най-добрите неща в живота са безплатни. Единственото щастие, което ще просъществува вечно, ни е дадено, защото Той ни обича. Както слънцето изгрява и е за всичко, което Той създава, добро или лошо, така и Неговата благодат ни се дава безплатно. Ние просто трябва да чуем Неговата покана, да излезем от своята къща и да почувстваме сиянието на слънцето. И с Неговата любов в сърцата си нека покажем на света, че сме нови, че сме Божие творение.

Невъзможната заповед

МОЯТА ГЛЕДНА ТОЧКА

Еф. 5:3

От Десетте заповеди, които намираме в Тора, коя ви причинява най-много проблеми?

Възможно ли е това да е втората заповед? Аз изолирах някои известни личности. Но сега „изолирам“ моите собствени философии. А третата заповед? Колко често използвате Божието име в обикновен разговор - или дори когато сте попаднали в задръстване?

След това идва този досаден номер четири. През годините открих, че приличам на типичния адвентист, който играе пиесата „Счупи часовника“ в петъчните следобеди. Интересното е, че в петъците слънцето сякаш се „смыква“ бързо; докато в съботите изглежда си е „взело почивка“ и бавно залязва. Когато открих, че между мен и родителите ми се появява проблема на различните поколения, понякога си мислех „Защо да не разкараме петата заповед? Има моменти, когато тази точно заповед не изглежда много логична“. И списъкът продължава.

Но след това се изправяме пред последното изречение: „Не пожелавай... какво да е нещо, което е на ближния ти“ (Изход 20:17). Мога да кажа само една дума относно това:

НЕВЪЗМОЖНО! Ние всички имаме надежди и мечти, които често са вдъхновени от това, което виждаме, че другите имат. Как е възможно някой да не пожелае по-добрите неща в живота? Ще бъде ли

Направих си списък на ужасни неща, които ми се бяха случили и благодарих на Бога за тях.

неправилно за много гладно дете да пожелае сандвич, който то вижда, че ядете? Грешно ли е да пожелае добрата нощна почивка, на която често виждам, че другите се наслаждават? Що се отнася до пожеланието Павел предупреждава, че „да не се даже споменават между вас, както прилича на светии“ (Еф. 5:3). Хайде де! Къде Бог е прокарал разделителната линия?

Мисля, че тайната лежи в това, което апостола заявява в стих 20. Ние би трябвало „като винаги благодарите за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос“. Колко често благодарим? Може да е лесно да благодарим на небето за очевидните благословения; но как стои въпроса относно негативните случки в живота ни? Веднъж опитах този метод. Направих си списък на много ужасни неща, които ми се бяха случили и благодарих и хвалих Бога за тях. Това отношение изглежда изкорени пожеланията, които имах. Започнах да съжалявам другите, при които нещата бяха толкова добри, но не бяха подготвени за бъдещите Божии съдби. Сега тази заповед не изглежда толкова невъзможна - най-малкото не и когато си с Бога.

ИЗСЛЕДВАНЕ

Рим. 11:36

С ДВЕ ДУМИ

Църквата - вие и аз - е продукт на Божието усилие; Негово творение. Христос, Майсторът, е доставил суровия материал и сечивата, така че да можем да изпълним Неговата цел и да прославим името Му. Докато изпълняваме Неговата цел, Той получава доверието ни, защото всичко, което сме и имаме, Той ни е дал безплатно.

А ЗАЩО НЕ

- С молитва напишете вашата интерпретация на целта, като продукт на Божието усилие.

- Прегледайте три обяви за безплатни неща в местния вестник. Помислете върху следните въпроси: Те наистина ли са безплатни? Могат ли да бъдат сравнени с дара на спасението?

- Започнете „анонимен проект за оказване на внимание“. През тази седмица извършете някакво дело на милост: опечете бисквити, или напишете нещо окуражително и го изпратете на някой, който се нуждае от насърчение, но така, че да не бъдете разкрити.

- Погледнете в речника значението на думата „творение (изкусна изработка)“. Напишете какво означава тя за вас в светлината на Божиите действия във вашия живот. Бъдете конкретни.

- Гледайте филма „Мравката Зу“ (1998). Помислете какво казва този филм относно търсенето на значение. Това не е подходяща дейност за събота.

- Илюстрирайте благодатта чрез колаж от снимки, взети от списания.

- Перифразирайте Ефесяни 2:4-10 с ваши думи.

ПОЛЕЗНИ ВРЪЗКИ:

Римляни 11; Филипяни 2:1-8.

Патриарси и пророци, глава 4.

Рик Уорън, „Животът воден от цел“, глава 7.